

Respect pentru oameni și cărți

Deborah Harkness

CARTEA VIEȚII

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Respect pentru oameni și cărti

CAPITOLUL 1

Fantomele n-au prea multă substanță. Ele nu sunt compuse decât din amintiri și suflet. În vîrful unuia dintre turnurile rotunde ale castelului Sept-Tours, Emily Mather își lipi o mâna diafană de locul acela din mijlocul pieptului pe care, chiar și acum, și-l simțea îngreunat de teamă.

O să devină vreodată mai ușor? Vocea, ca și restul ființei ei, îi era aproape imperceptibilă. Să veghezi? Să aștepți? Să știi?

Din câte am observat eu, nu, răspunse scurt Philippe de Clermont. Stătea cocoțat pe undeva prin apropiere și își cerceta propriile degete transparente. Dintre toate lucrurile care-i dispăreau la starea lui de fantomă (neputința de a o atinge pe soția sa, Ysabeau, lipsa mirosurilor sau a gusturilor, faptul că nu avea mușchi pentru o luptă cu pumnii), invizibilitatea era prima pe listă. Îi amintea în permanență cât de neînsemnat devenise.

Chipul lui Emily se posomorâ, iar Philippe se blestemă în gând. De la moartea ei, vrăjitoarea îi ținuse mereu tovărăsie, înjumătățindu-i singurătatea. Ce fusese în capul lui de lătrase la ea ca la o slujnică?

Poate că o să fie mai ușor când n-o să mai aibă nevoie de noi, zise Philippe pe un ton mai bland. O fi fost el fantoma mai experimentată, însă Emily era ceea ce înțelegea metafizica situației lor. Lucrurile pe care i le spusese vrăjitoarea contraziceau tot ce știa el despre lumea de apoi. Philippe credea că ființele vii îi văd pe morți tocmai pentru că au nevoie de ceva din partea lor: sprijin, iertare, răzbunare. Emily insistase că acestea nu erau decât mituri omenești și că, abia atunci când viii se linișteau și își vedea de viață mai departe, morții puteau începe să le apară.

Informația aceasta făcuse ca neputința lui Ysabeau de a-l observa să fie oarecum mai ușor de suportat – dar nu cu mult.

– Abia aștept să-i văd reacția lui Em. O să fie tare surprinsă!

Voicea caldă, de contralto, a Dianei se înălță până spre creneluri.

Diana și Matthew, rostiră Emily și Philippe la unison, privind în jos către curtea pietruită ce înconjura castelul.

Acolo, zise Philippe, arătând spre alei. Chiar și mort, avea ochi de vampir mai ageri decât ai oricărui om. Pe deasupra, era încă mai chipeș decât ar fi trebuit, cu umerii lui lați și rânjetul drăcos. Cu acesta din urmă se întoarse și o privi pe Emily, care nu se putu abține să nu zâmbească la rândul ei. Formeață un cuplu frumos, nu-i așa? Uite căt de mult s-a schimbat fiul meu!

Trecerea vremii n-ar fi trebuit să-i afecteze pe vampiri, prin urmare Emily se aștepta să vadă același păr negru, atât de negru, încât căpăta sclipiri albăstrui, aceiași ochi schimbători, verzi-cenușii, reci și distanți precum marea pe timp de iarnă, aceeași piele palidă și aceeași gură mare. Dar, așa cum îi sugerase Philippe, existau totuși câteva diferențe subtile. Matthew avea părul mai scurt și își lăsase barbă, ce îl făcea să pară și mai periculos, asemenea unui pirat. Lui Emily i se tăie răsuflarea.

Matthew e cumva mai... mare?

Este! L-am îngăsat căt timp el și Diana au fost aici în 1590. Cărțile îl înmuiaseră. Avea nevoie să se bată mai mult și să citească mai puțin. Philippe susținuse întotdeauna că prea multă educație strică. Matthew era dovada lui vie.

Și Diana arată altfel. Îi seamănă mai mult mamei, cu părul ei lung, arămiu, zise Em, observând cea mai evidentă schimbare la nepoata sa.

Diana se împiedică de o piatră din pavaj, și Matthew întinse imediat mâna s-o susțină. Altădată, Emily văzuse în obiceiul lui de a se învârti neîncetat în jurul Dianei un semn al firii lui peste măsură de protectoare, specifică vampirilor. Acum, cu perspicacitatea unei fantome, își dădea seama că tendința aceasta provine din capacitatea lui supranaturală de a remarcă orice schimbare în expresia Dianei, orice modificare de dispoziție, orice urmă de oboseală ori de foame. Astăzi, totuși, grija lui Matthew părea chiar mai concentrată, mai acută.

Nu numai părul Dianei s-a schimbat. Pe chipul lui Philippe se ctea uimirea. Poartă un copil – copilul lui Matthew.

Emily își cercetă mai îndeaproape nepoata, folosindu-și puterea sporită de înțelegere a adevărului pe care i-o oferise moartea. Philippe avea dreptate. Parțial. *Vrei să spui că poartă doi copii. Diana o să aibă gemeni.*

Gemeni! zise el cu venerație în glas. Apoi își întoarse privirea, distras de apariția soției sale. Uite-le pe Ysabeau și Sarah, împreună cu Sophie și Margaret!

Ce-o să se întâmpile acum, Philippe? întrebă Emily, și sufletul i se îngreună de presentimente.

Sfărșituri. Începuturi, dădu el un răspuns intenționat nedeslușit.

Schimbări: tru oameni și cărti

Diane nu i-au plăcut niciodată schimbările, spuse Emily.

Asta pentru că se teme de ceea ce trebuie să devină, replică Philippe.

Marcus Whitmore avusesese o mulțime de experiențe teribile din noaptea anului 1781, când Matthew de Clermont îl transformase în vampir. Nici una nu-l pregătise însă îndeajuns pentru chinul de azi, acela de a-i spune Dianei Bishop că îndrăgita ei mătușă, Emily Mather, era moartă.

Marcus promise telefonul de la Ysabeau în timp ce el și Nathaniel Wilson se uitau la știri la televizorul din biblioteca familiei. Sophie, soția lui Nathaniel, și bebelușul lor, Margaret, moțăiau pe o canapea din apropiere.

— La templu! îi spusesese Ysabeau cu răsuflarea tăiată, pe un ton cuprins de frenezie. Vino! Imediat!

Marcus își ascultase bunica fără să mai pună întrebări, luându-și doar răgazul de a-i striga, în drum spre ușă, pe vărul său, Gallowglass, și pe mătușa Verin.

Semiîntunericul serii de vară se adâncise și mai mult pe măsură ce el se apropiase de poiana din vârful muntelui, luminată doar de puterea supranaturală pe care Marcus o zărise printre copaci. Părul i se zbârlise de magia care plutea în aer.

Atunci simțise prezența unui vampir: Gerbert de Aurillac. Si încă o prezență – a unui vrăjitor.

Pe holul din piatră se auziră pași ușori, hotărâți, care îl smulseră din trecut și îl readuseră în prezent. Ușa cea grea se deschise, scârțâind ca întotdeauna.

— Bună, scumpule!

Marcus întoarse spatele priveliștii rurale de Auvergne și trase adânc aer în piept. Miroslul lui Phoebe Taylor îi amintea de tufa de liliac ce creștea dincolo de ușa vopsită în roșu a gospodăriei deținute de familia lui. Delicat, dar pătrunzător, parfumul simboliza pe atunci speranța primăverii după iarna lungă din Massachusetts și îi amintea de surâsul înțelegerător al mamei lui, care murise cu mult timp în urmă. Acum nu-l mai făcea să se gândească decât la femeia măruntă, dar cu voință de fier, ce stătea în fața lui.

— Totul o să fie bine.

Phoebe ridică mâinile și îi îndreptă gulerul, cu ochii măslinii plini de îngrijorare. Marcus începuse să poarte haine mai elegante decât tricourile de la concerte cam tot pe vremea când se apucase să-și semneze scrisorile „Marcus de Clermont”, în loc de „Marcus Whitmore”,

numele sub care îl cunoscuse ea, înainte ca el să-i povestească despre vampiri, tati în vîrstă de o mie cinci sute de ani, castele franțuzești pline de rubedenii amenințătoare și despre o vrăjitoare pe nume Diana Bishop. După părerea lui Marcus, era nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol că Phoebe îi rămăsese alături.

— Ba nu. N-o să fie! El îi luă o mână și-i sărută palma. Phoebe nu-l cunoștea pe Matthew. Rămăi aici cu Nathaniel și cu ceilalți! Te rog!

— Pentru ultima oară, Marcus Whitmore, am să fiu lângă tine când o să-ți întâmpini tatăl și pe soția lui. Nu cred că mai avem ce discuta. Phoebe îi întinse mâna. Mergem?

Marcus își puse mâna într-o ei, dar, în loc să urmeze spre ușă, așa cum se aștepta ea, o trase către el. Phoebe se trezi lipită de pieptul iubitului ei, cu o mână încleștată într-o lui și cu cealaltă lipită în dreptul inimii. Îl privi surprinsă.

— Foarte bine. Dar, dacă mă însotești, Phoebe, am niște condiții. În primul rând, stai tot timpul cu mine ori cu Ysabeau.

Fata deschise gura să protesteze, însă aerul serios al lui Marcus o amuți.

— În al doilea rând, dacă îți spun să ieși din cameră, ieși. Fără întârziere. Fără întrebări. Te duci direct la Fernando. El o să fie ori în capelă, ori în bucătărie. Cercetă chipul iubitei sale și zări o încuviațare prudentă. În al treilea rând, nu te apropii, sub nici o formă, de tatăl meu la mai puțin de o lungime de braț. De acord?

Phoebe dădu din cap în semn de încuviațare. Ca orice bun diplomat, era pregătită să respecte regulile lui Marcus. Pentru moment. Dar, dacă tatăl lui urma să se dovedească un monstru, așa cum păreau a-l considera unii dintre cei ai casei, atunci Phoebe avea să facă ceea ce trebuia.

Fernando Gonçalves turnă ouăle bătute în tigaia încinsă, acoperind cartofii rumeni care se aflau deja acolo. *Tortilla* lui spaniolă era unul dintre puținele feluri de mâncare pe care Sarah Bishop accepta să le mănânce, iar azi, mai mult ca oricând, vrăjitoarea avea nevoie de hrana.

Gallowglass stătea la masa din bucătărie, culegând picături de ceară dintr-o crăpătură făcută în scândurile străvechi. Cu părul lui blond, lung până la baza gâtului, și constituția musculoasă, semăna mai mult cu un urs posac. Tatuajele i se încolăceau în jurul antebrațelor și al bicepsilor, în vîrtejuri de culori strălucitoare. Imaginele reprezentate dezvăluiau ce subiecte îl preocupau pe Gallowglass în momentul respectiv, căci un tatuaj rezistă doar câteva luni pe pielea

unui vampir. În clipa aceea, el părea să mediteze la rădăcinile sale, căci brațele și erau acoperite de noduri celtice, de rune și bestii fabuloase, născute în miturile și legendele scandinave ori galice.

– Nu-ți mai face atâtea griji!

Vocea lui Fernando era caldă și cultivată precum vinul de Xeres învechit în butoiae de stejar.

Gallowglass ridică ochii pentru o clipă, apoi își îndreptă din nou atenția către ceară.

– Nimeni nu să-l împiedice pe Matthew să facă ceea ce trebuie, Gallowglass. Răzbunarea morții lui Emily e o chestiune de onoare.

Fernando opri focul și veni la masă lângă scoțian. Picioarele lui goale pășiră în tacere pe podealele acoperite cu lespezi de piatră. Își lăsă în jos mâncările cămașii albe, care arăta ca scoasă din cutie, în ciuda orelor petrecute de proprietarul ei în bucătărie. Fernando își vârî cămașa în blugi și își trecu degetele prin părul negru, ondulat.

– Știi că Marcus o să încerce să ia greșeala asupra sa, zise Gallowglass. Dar Emily nu-a murit din vina lui.

Scena de pe munte fusese ciudat de pașnică, în situația dată. Gallowglass ajunsese la templu cu doar câteva secunde după Marcus. Nu găsise acolo decât liniște și priveliștea lui Emily Mather stând în genunchi în interiorul unui cerc format din pietre albicioase. Vrajitorul Peter Knox se afla lângă ea, cu mâinile pe capul ei și pe chip cu o expresie nerăbdătoare, informată chiar. Gerbert de Aurillac, cel mai apropiat vecin-vampir al familiei de Clermont, îi privea cu interes.

– Emily!

Urletul speriat al lui Sarah sfâșiașe tacerea cu atâta forță, încât până și Gerbert făcuse un pas înapoi.

Înspăimântat, Knox îi dăduse drumul lui Emily, care se prăbușise la pământ inconștientă. Sarah îl gonise cu o vrăjă plină de forță, azvârlindu-l în capătul celălalt al luminișului.

– Nu, nu Marcus a omorât-o, zise Fernando, atrăgându-i atenția lui Gallowglass. Dar neglijența lui...

– Lipsa de experiență, interveni Gallowglass.

– Neglijența lui, repetă Fernando, a jucat un rol. Marcus știe asta și își asumă răspunderea.

– Marcus nu-a cerut să fie conducător, mormăi Gallowglass.

– Nu. Eu l-am propus, iar Matthew a fost de acord că e cea mai bună decizie.

Fernando îl strânse scurt de umăr pe Gallowglass, apoi se întoarse lângă aragaz.

– Pentru asta te-ai întors? Te simți vinovat că ai refuzat să conduci
frăția atunci când Matthew îi-a cerut ajutorul?

Nimeni nu fusese mai surprins decât Gallowglass atunci când Fernando își făcuse apariția la Sept-Tours. Gonçalves evitase castelul încă din secolul al XIV-lea, când murise tatăl lui Gallowglass, Hugh de Clermont.

– Mă aflu aici pentru că Matthew mi-a fost alături după ce regele francez l-a executat pe Hugh. La vremea aceea eram singur pe lume cu durerea mea. Tonul lui Fernando era aspru. Și am refuzat să conduc Cavalerii lui Lazăr pentru că nu sunt un de Clermont.

– Ai fost perechea tatei! protestă Gallowglass. Ești un de Clermont tot atât de mult cât Ysabeau ori copiii ei!

Fernando închise cu grija ușa cuptorului.

– *Sunt* perechea lui Hugh, zise el, stând în continuare cu spatele. Pentru mine, tatăl tău nu va face niciodată parte din trecut.

– Scuze, Fernando! zise Gallowglass îndurerat.

Deși Hugh era mort de aproape șapte secole, Fernando nu-și revenise de pe urma pierderii. Gallowglass se îndoia că avea să-și revină vreodată.

– Cât despre faptul că aş fi un de Clermont, vorbi mai departe Gonçalves, privind fix peretele de deasupra cuptorului, Philippe nu era de acord cu tine.

Gallowglass reîncepu să culeagă ceara cu gesturi nervoase. Fernando turnă vin roșu în două pahare și le aduse la masă.

– Poftim! spuse el, împingând unul spre Gallowglass. Și tu o să ai nevoie de putere azi.

Marthe dădu buzna în bucătărie. Menajera lui Ysabeau era stăpână peste partea aceasta a castelului și nu-i făcea plăcere prezența unor intruși. Le aruncă o privire acră lui Fernando și Gallowglass, apoi adulmecă aerul și smuci ușa cuptorului.

– Aia e cea mai bună tigaie a mea! zise ea pe un ton acuzator.

– Știu. Tocmai de aceea o folosesc, răsunse Fernando, luând o înghițitură de vin.

– Locul tău nu-i în bucătărie, Dom Fernando. Du-te sus! Ia-l și pe Gallowglass cu tine!

Marthe apucă un pliculeț de ceai și un ceainic de pe raftul de lângă chiuvetă. Atunci observă ibricul înfășurat în prosop, ce stătea pe o tavă lângă niște cești, farfurii, puțin lapte și zahăr. Încruntătura i se adânci.

– Cu ce te deranjează prezența mea aici? întrebă Fernando.

– Tu nu ești slujitor, spuse Marthe.

Săltă capacul ibricului și mirosi bănuitoare conținutul.

– E preferatul Dianei. Tu mi-ai spus ce-i place, mai ți ii minte? Fernando zâmbi cu tristețe.

– Toți cei din casa asta îi slujesc pe membrii familiei de Clermont, Marthe. Singura diferență este că tu, Alain și Victoire sunteți plătiți cu generozitate pentru asta. De la noi, ceilalți, se aşteaptă să fim recunoscători pentru privilegiul acordat.

– Și pe bună dreptate. Câți alți *manjaang* nu visează să facă parte din familia de Clermont! Ai grija să nu uiți asta pe viitor! Și nici lămâia să n-o mai uiți, Dom Fernando! zise Marthe, accentuându-i titlul nobiliar, și luă tava cu ceai. Apropo, ti se ard ouăle.

Fernando sări să le salveze.

– Cât despre tine, continuă Marthe, ațintindu-și ochii negri asupra lui Gallowglass, nu ne-ai spus tot ce ar fi trebuit despre Matthew și soția lui.

Cu un aer vinovat, Gallowglass își coborî privirea spre paharul de vin.

– *Madame bunica ta o să se ocupe de tine mai târziu.*

Pe această notă vag amenințătoare, Marthe ieși țanțoșă din încăpere.

– Ce-ai mai făcut acum? întrebă Fernando, punându-și *tortilla* (care nu era distrusă, *Alhamdulillah!*¹) pe aragaz.

Îndelungata experiență îl învățase că, indiferent de încurcătura în care intrase, Gallowglass acționase cu bune intenții și neglijând complet eventualitatea unui dezastru.

– Păăăi, începu Gallowglass, lungind vocalele aşa cum numai un scoțian era în stare, s-ar putea să fi omis unul sau două detalii.

– Cum ar fi? zise Fernando, simțind un iz de catastrofă printre miresmele casnice din bucătărie.

– Cum ar fi faptul că mătușa e gravidă. Cu nimeni altul decât cu Matthew. Și faptul că bunicul a adoptat-o drept fiică. Doamne, jurământul lui pecetluit cu sânge a fost asurzitor! Gallowglass părea îngândurat. Crezi că o să-l mai putem auzi?

Fernando rămăsese în picioare, cu gura căscată, mut de uimire.

– Nu te uita aşa la mine! Nu mi s-a părut corect să bat toba despre bebeluș. Femeile pot fi ciudate când vine vorba de chestii din astea. Iar Philippe i-a povestit mătușii Verin despre jurământul pecetluit cu sânge în 1945, înainte să moară, și nici ea n-a scos vreun cuvânt, spuse Gallowglass pe un ton defensiv.

¹ Slavă Domnului! (în limba arabă în original) (n.red.)

O zguduitură sfâșie aerul, ca și cum ar fi fost detonată o bombă Respăcăță. Ceva verde și înflăcărat zbură prin dreptul ferestrei de la bucătărie.

— Ce naiba a fost asta?

Fernando deschise ușa dintr-o smucitură și își feri ochii cu mâna de lumina puternică a soarelui.

— O vrăjitoare scoasă din sărite, îmi imaginez. Tonul lui Gallowglass era posomorât.

— Sarah trebuie să le fi dat Dianei și lui Matthew vesteala despre Emily.

— Nu explozia. Asta!

Fernando arătă spre clopotnița bisericii Saint-Lucien, în jurul căreia se învârtea o creatură scuipătoare de foc, cu aripi și două picioare. Gallowglass se ridică să vadă mai bine.

— E Corra. Merge oriunde merge și mătușa, zise el pe un ton neutru.

— Dar e un *dragon*!

Fernando își întoarse privirea speriată către nepotul său.

— Bah! Nu-i nici un dragon. Nu vezi că are doar două picioare? E un balaur.

Gallowglass își răsuci brațul, dând la iveală un tatuaj ce reprezenta o ființă înaripată, foarte asemănătoare cu dihania care plutea prin aer.

— Ca ăsta. S-ar putea să fi omis eu unul sau două detalii, dar i-am avertizat pe toți că mătușa Diana n-o să mai fie vrăjitoarea care era.

— E adevărat, scumpo. Em a murit.

Efortul de a le da vesteala Dianei și lui Matthew era clar peste puterile ei. Sarah ar fi putut să jure că văzuse un dragon. Fernando avea dreptate. Trebuia s-o lase mai moale cu whisky-ul.

— Nu te cred!

Voceala Dianei răsună puternică și ascuțită de panică. Tânără vrăjitoare cerceta cu privirea salonul cel mare al lui Ysabeau că și cum s-ar fi așteptat s-o găsească pe Emily ascunsă în spatele vreunui dintre scaunele împodobite.

— Emily nu-i aici, Diana. Glasul șoptit al lui Matthew era încărcat de regret și tandrețe când el păși în fața ei. A plecat dintre noi.

— Nu!

Diana încercă să treacă pe lângă el și să-și continue căutările, dar Matthew o trase în brațele lui.

— Îmi pare foarte rău, Sarah! zise el, ținând-o strâns pe Diana.

– Nu spune că-ți pare rău! strigă ea, luptându-se să se elibereze din strânsoarea de neînvinș. Începu să dea cu pumnul în umărul soțului ei. Em nu e moartă! E un coșmar. Trezește-mă, Matthew, te rog! Vreau să mă trezesc și să descopăr că suntem încă în 1591.

– Nu-i un coșmar, spuse Sarah.

Săptămânilor nesfârșit de lungi scurse de atunci o convinseră că moartea lui Em era îngrozitor de reală.

– Atunci am luat-o pe un drum greșit. Sau am legat prost un nod în vraja de călătorie prin timp. Nu se poate ca ăsta să fie locul în care trebuie să ajung!

Diana tremura din cap până în picioare de durere și de soc.

– Em mi-a promis că n-o să plece niciodată fără să-și ia rămas-bun.

– Em n-a avut vreme să-și ia rămas-bun. De la nimeni. Dar asta nu înseamnă că nu te-a iubit.

Sarah își amintea asta ei înseși de o sută de ori pe zi.

– Diana ar trebui să se așeze, interveni Marcus, trăgând un scaun mai aproape de Sarah.

În multe privințe, fiul lui Matthew rămăsesese același surfer de douăzeci și ceva de ani care intrase în casa Bishop în octombrie anul trecut. Șnurul din piele, cu ciudatul lui assortiment de obiecte strânse de-a lungul secolelor, încă i se încurca în părul blond de pe ceafă. Avea în picioare tot tenisi Converse, care îi plăceau la nebunie. Însă privirea tristă și precaută din ochii lui era nouă.

Sarah se simțea recunosătoare pentru prezența lui Marcus și a lui Ysabeau, însă persoana pe care și-o dorea cu adevărat lângă ea în momentele acelea era Fernando. El îi fusese sprijin neclintit în această grea încercare.

– Mulțumesc, Marcus! zise Matthew, așezând-o pe Diana pe scaun.

Phoebe încercă să-i îndese un pahar cu apă în mâna, dar Diana nu făcu decât să se uite la el cu o privire rătăcită. Matthew îl luă și îl puse pe o masă din apropiere.

Toți ochii se îndreptară către Sarah.

Ea nu se pricepea la treburi de genul acesta. Diana era istoricul familiei. Ea ar fi știut de unde să înceapă și cum să însire evenimentele confuze într-o poveste coerentă, cu introducere, cuprins și încheiere, poate chiar cu o explicație plauzibilă pentru felul în care murise Emily.

– Nu e ușor să vă povestesc, începu mătușa Dianei.

– Nu trebuie să ne povestești nimic, replică Matthew, cu ochii plini de compasiune și înțelegere. Explicațiile, mai târziu.

– Nu. Amândoi trebuie să știți.